

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 czerwca 2022 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny–Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Hanna Bartkowiak

2 Protokolant: p.o. staż. Mikołaj Dąbrowski

4przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Michała Moczyńskiego

po rozpoznaniu w dniu 24 maja 2022 r.

sprawy **Ł. S.** oskarżonego z art. 279 § 1 kk i **D. K.** oskarżonego z art. 279 § 1 kk i art. 62 ust. 3 i 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Lesznie

z dnia 12 października 2021 r., sygn. akt II K 814/20

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.

2. Zasądza od oskarżonych Ł. S. i D. K. na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze po połowie tj. w kwotach po 10 zł oraz wymierza im opłaty za II instancję: oskarżonemu Ł. S. w wysokości 180 zł, oskarżonemu D. K. w wysokości 280 zł.

Hanna Bartkowiak

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 88/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

o.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 12 października 2021 r., sygn. akt II K 814/20

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia**0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC

ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego D. K. – adw. K. W.:</p> <p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk, art. 410 kpk, art. 4 kpk oraz art. 424 § 1 pkt 1 kpk poprzez pobieżną i jednostronną ocenę dowodów, bez przeprowadzenia wszechstronnej, wzajemnej ich analizy, zaniechanie konturowania i interpretowania zaistniałego stanu faktycznego w kontekście zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, naruszenia zasady obiektywizmu i pominięcie dowodów i okoliczności korzystnych dla oskarżonego, a to:</p> <p>a) zeznań świadków P. J. oraz C. O. nie wskazują tożsamości sprawców (w tym nie wskazują na udział D. K.), a jedynie potwierdzają okoliczności opisanych zdarzeń;</p> <p>b) przyjęcie, że D. K. był sprawcą przestępstw kradzieży z włamaniem, podczas gdy osoby widoczne na ujawnionych nagraniach z monitoringu są zamaskowane i nie jest możliwe jednoznaczne stwierdzenie ich tożsamości;</p> <p>c) przyjęcie, że nierozpoznanie przez świadka K. C. oskarżonego na rozprawie wynikało najpewniej z obawy, podczas gdy jest to wyłącznie nieuzasadnione przypuszczenie;</p> <p>d) przyjęcie, że zabezpieczenie DNA oskarżonego na lampce, która została znaleziona w nieruchomości w K. wskazuje na udział D. K. w popełnieniu zarzucanych mu przestępstw, bowiem na nagraniu z</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>monitoringu jeden ze sprawców miał na czole latarkę, co z całą pewnością nie stanowi dowodu na to, że była to ta sama latarka znaleziona w ww. nieruchomości;</p> <p>e) przyjęcie, że zakup przez oskarżonego krótkofalówki wskazuje, że brał on udział w popełnieniu zarzucanych mu czynów, podczas gdy nie ma żadnych ograniczeń w zakresie zakupu ww. sprzętu;</p> <p>f) tożsamość sprawcy – zdaniem Sądu – została potwierdzona zapisem nadajnika GPS w skradzionych papierosach, podczas gdy w żaden sposób nie przesądza to winy D. K.;</p> <p>g) przyjęcie, że znalezienie kradzionej tablicy rejestracyjnej na drodze do K. wskazuje na popełnienie przestępstw przez D. K., podczas gdy porzucenie tablic rejestracyjnych przez oskarżonego jest tylko nieuzasadnionym przypuszczeniem dokonany przez Sąd I instancji</p> <p>- co w konsekwencji skutkowało dokonaniem błędnym ustaleń faktycznych i przyjęciem, że oskarżony D. K. popełnił zarzucane mu czyny, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie jest wystarczający, aby przypisać oskarżonemu popełnienie zarzucanych mu czynów wskazanych w pkt 4-6 wyroku.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Sąd Okręgowy nie stwierdził aby przy wydawaniu zaskarżonego wyroku doszło do naruszenia reguł procesowych w zakresie</p>		

oceny zgromadzonych w sprawie dowodów. Przeciwnie, przeprowadzona przez Sąd I instancji ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego była rzetelna, szczegółowa i uwzględniała w odpowiednim stopniu zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Jak wynika z analizy uzasadnienia wyroku, Sąd poddał ocenie wszystkie zgromadzone dowody, wyraźnie zazaczył, którym dowodom bądź ich częściom przyznał przymiot wiarygodności a którym cechy tej odmówił oraz podał racjonalne powody takiego ich wartościowania. Przeprowadzona w opisany wyżej sposób weryfikacja dowodów czyniła zadość przepisowi art. 7 kpk.

W rozpatrywanej sprawie Sąd Rejonowy dysponował odpowiednio szerokim spektrum dowodów, które po ich prawidłowym ocenieniu, były wystarczające dla poczynienia trafnych i niewątpliwych ustaleń faktycznych.

Zgodzić się trzeba z apelującym, iż wnioskowanie Sądu Rejonowego, które stało się podstawą poczynionych przezeń ustaleń co do winy i sprawstwa oskarżonego D. K., miało charakter poszlakowy, gdzie szczególną odgrywa zasada swobodnej oceny dowodów (art. 7 kpk). W procesie poszlakowym ustalenie faktu głównego (winy oskarżonego) jest wszak możliwe wtedy, gdy całokształt materiału dowodowego pozwala na stwierdzenie, że inna interpretacja przyjętych faktów ubocznych (poszlak) poza ustaleniem faktu głównego nie jest możliwa. Poszlaki należy uznać za niewystarczające do ustalenia faktu głównego, gdy

nie wyłączają one wszelkich rozsądnych wątpliwości w tym względzie, czyli inaczej, gdy możliwa jest także inna, od zarzucanej oskarżonemu, wersja wydarzeń. Do istoty procesu poszlakowego należy to, że żadna z ustalonych w sprawie poszlak oceniana oddzielnie nie ma znaczenia decydującego, lecz dopiero wszystkie poszlaki złączone w logiczną całość prowadzą do bezwzględnego przekonania o winie oskarżonego. W takiej sprawie szczególnego znaczenia nabiera konieczność rozważenia całokształtu materiału dowodowego (art. 410 kpk) i dokonanie ustaleń także co do faktów, które same przez się nie świadczą jednoznacznie o winie oskarżonego, lecz mogą mieć istotne znaczenie w powiązaniu z innymi ustalonymi faktami (por. wyrok Sądu Najwyższego z 4 lipca 1995r., II KRN 72/95, Lex 162495).

Analiza zaskarżonego orzeczenia przez pryzmat przedstawionej w apelacji argumentacji nie dawała podstaw do stwierdzenia, że Sąd I instancji uchybił regułom wnioskowania poszlakowego. Pozwoliła ona natomiast na wniosek, że obrona zaprezentowała w sposób czysto polemiczny, własną interpretację faktów ujawnionych w toku procesu. Apelujący, kwestionując wyniki prac Sądu Rejonowego nie uwzględnił bowiem, że dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób odmienny od oczekiwań stron procesowych nie świadczy jeszcze o naruszeniu przez organ sądowy przepisów art. 7 kpk i art. 410 kpk (por. postanowienie SN z 19 lutego 2014 r., II KK 17/14, Lex nr 1425048). Sąd, rozstrzygając o winie lub niewinności oskarżonego, kieruje się przecież własnym wewnętrznym

przekonaniem, nieskrępowanym żadnymi ustawowymi regułami dowodowymi, a przekonanie to pozostaje pod ochroną art. 7 kpk dopóki nie zostanie wykazane, że oparł on swoje przekonanie o winie oskarżonego bądź na okolicznościach nieujawnionych w toku przewodu sądowego, bądź ujawnionych, ale ocenionych w sposób sprzeczny ze wskazaniami prawidłowego rozumowania, wiedzy lub doświadczenia życiowego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 20 grudnia 2007 r., II AKa 381/07, Prok. i Pr.-wkl. 2008/9/31).

Apelujący obrońca podjął próbę podważenia poprawności oceny dowodów, które posłużyły Sądowi Rejonowemu do uznania oskarżonego D. K. za sprawcę współdziałającego przy trzech kradzieżach ze stacji benzynowych, będących przedmiotem niniejszej sprawy, poprzez rozbicie tych dowodów na poszczególne elementy, bez kompleksowej analizy ich wszystkich razem. Skarżący bezzasadnie oczekiwał zastosowania podobnej metody przez Sąd II instancji. Prawdą jest, że świadkowie P. J. (pokrzywdzony właściciel stacji benzynowej w Ś.) oraz C. O. (zaobserwował włamanie w dniu 17 stycznia 2020 r.) w swoich zeznaniach nie wskazali tożsamości sprawców jednak opisane przez nich okoliczności inkryminowanych zdarzeń (C. O. a nie O. (1) jak błędnie podał nazwisko świadka apelujący co do jednego zdarzenia) szeroko rzecz ujmując były pomocne w poszukiwaniu sprawców. To zaś, że nagrania z monitoringów z kradzieży w dniach 17 i 20 stycznia 2020 r. nie pozwalały na identyfikację sprawców nie było równoznaczne z niemożnością wykorzystania innych

informacji wynikających z tych dowodów. Słusznie zatem Sąd Rejonowy dostrzegł zbieżności w elementach ubioru sprawców (kurtki, rękawiczki, kominiarka, rodzaj i kolor podeszwy obuwia) jakie odnaleziono w wyniku przeszukania posesji w K. oraz fakt wyposażenia jednego z włamywaczy w latarkę czołową na takim samym pasku jak sprzęt, na którym badania genetyczne wykazały obecność DNA oskarżonego D. K.. Nie bez znaczenia dla przyjęcia, że jeden ze sprawców tych włamań to D. K. był utrwalony na tych nagraniach tożsamy sposób działania sprawców oraz odnalezione na terenie posesji w K. łupy w postaci wyrobów tytoniowych popakowane w torbach, jakich kilkanaście pustych stwierdzono w toku tego samego przeszukania. Z tymi elementami dowodowymi powiązane są kolejne, które obrońca zupełnie niezasadnie starał się odseparować od reszty. Otóż stwierdzone ponad wszelką wątpliwość było dokonanie przez oskarżonego D. K. zakupu krótkofalówek służących do popełnienia przestępstw. Co ciekawe, oskarżony kupił je w godzinach popołudniowych w dzień poprzedzający pierwsze włamanie w sklepie (...) w L. w towarzystwie swego pasierba M. W.. Sąd I instancji bardzo logicznie rozprawił się przy tym z wyjaśnieniami oskarżonego na temat rzekomej utraty tego sprzętu przez oskarżonego w wyniku niezgłoszonej organom ścigania kradzieży, trafnie dostrzegając, że w K. został też znaleziony paragon tej transakcji zakupu krótkofalówek przez oskarżonego. Nadajnik GPS zamieszczony w skradzionych papierosach pokazał zaś trasę przemieszczania się sprawców i doprowadził Policję do

miejsca, gdzie dotarli po ostatniej kradzieży, a tam były też dowodowe krótkofalówki z paragonem i wspomniana wyżej latarka czołówka. Znaleziona przy drodze do K., porzucona tablica rejestracyjna od pojazdu (w częściach) jest zaś małym fragmentem odtworzonego scenariusza wydarzeń, bez powiązania personalnego z D. K.. Bezpodstawny okazał się zarzut aby Sąd Rejonowy poczynił ustalenie, że to oskarżony D. K. porzucił te tablice rejestracyjne. Zebrany materiał dowodowy pozwalał równocześnie na przyjęcie, że dowodowa latarka z K. została wykorzystana do każdej z trzech kradzieży z włamaniem na stacje benzynowe. Z analizy nagrań z monitoringu ze stacji benzynowych można było przyjąć, że kolor i wzór paska od latarki (k. 32, 91, 91v) dawał podstawy do ustalenia, że latarka znaleziona w wyniku przeszukania pomieszczeń w K. w dniu 20 stycznia 2020 r. (k. 276 J) to ten sam przedmiot, noszony przez jednego ze sprawców. Z kolei wyniki badań genetycznych wykazały prawdopodobieństwo graniczące z pewnością, że z tym przedmiotem miał kontakt oskarżony D. K. i 2 niebadane osoby z populacji europejskiej. Podobnie jak w próbie pobranej z uchwytów torby z tworzywa sztucznego, pozostawionej na miejscu przestępstwa na stacji benzynowej we L. wewnątrz sklepu, między ladą a regałem, biegła z zakresu genetyki sądowej stwierdziła z prawdopodobieństwem graniczącym z pewnością, że w mieszaninie uzyskanych profili genetycznych 3 osób, jedna pochodzi od D. K.. Sąd Rejonowy w uzasadnieniu o tej okoliczności nie napisał ale uznał za w pełni wartościową opinię z zakresu genetyki. Te dwa wyniki

niekwestionowanej pod względem fachowości ani jakości opinii z zakresu genetyki potwierdzają się wzajemnie, pozwalając na ustalenie, że kontakt fizyczny oskarżonego D. K. z tymi przedmiotami miał miejsce i nie był przypadkowy. Podsądny poza tym, że nie przyznał się do popełnienia tych zarzucanych mu czynów nie dostarczył żadnych przeciwdowodów, które wyjaśniałyby obecność jego DNA na latarce czołowej znalezionej wraz z łupami z włamania z dnia 20 stycznia 2020 r. oraz na torbie pozostawionej na miejscu jednej z kradzieży. Twierdzenia podsądnego o drętwieniu dłoni, zakładając że takie dolegliwości w owym czasie się zdarzały, również nie wykluczały jego sprawstwa.

Wreszcie, Sąd II instancji nie zgodził się z zakwestionowaniem przez obrońcę oskarżonego D. K. wartości dowodowej zeznań K. C., która przesłuchana w postępowaniu przygotowawczym podała klarownie okoliczności sprzedaży samochodu marki F. (...) użytego do dokonania kradzieży z włamaniem w dniu 17 stycznia 2020 r., w sposób kategoryczny rozpoznając wśród trzech osób obecnych przy tej transakcji ze strony kupującej, dwóch mężczyzn, tj. nabywającego pojazd K. G. oraz D. K. jako jedną z dwóch towarzyszących mu osób. Przy czym oskarżony ma cechę szczególną w rysopisie – bliznę na brodzie, którą zauważyła świadek K. C. podczas okazania wizerunków osób na tablicach poglądowych. Rozpoznanie było dokonane w sposób pewny, świadek podała też, że rozpoznany mężczyzna był dobrze zbudowany, co odpowiada także sylwetce D. K. (np. zdjęcia przy zatrzymaniu w dniu 20 marca 2020 r. k. 322 B). Rację miał w

związku z tym Sąd Rejonowy czyniąc te pełnowartościowe zeznanie podstawą ustaleń faktycznych. Brak gotowości świadka aby dokonać rozpoznania podczas przesłuchania na rozprawie (wideokonferencja) w żadnym razie nie podważa wiarygodności pierwotnych jej zeznań. Świadek K. C. nie podała żadnych takich okoliczności, które wzbudziłyby wątpliwość co do szczerości jej zeznań czy trafności w czynieniu spostrzeżeń, co więcej podtrzymała ona zeznania złożone w dochodzeniu. Jednocześnie Sąd odwoławczy nie znalazł podstaw aby odrzucić stanowisko Sądu Rejonowego co do przyczyn takie postawy świadka na rozprawie, gdyż jest to zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, że świadek mogła obawiać się konsekwencji wskazania osoby D. K., który przecież zna jej miejsce zamieszkania. Nie można też jednak wykluczyć, że świadek faktycznie zapomniała już wygląd osób, którym sprzedawała samochód z uwagi na upływ roku i 9 miesięcy od tego zdarzenia do czasu przesłuchania na rozprawie oraz jednorazowość kontaktu. Zatem Sąd I instancji miał prawo wykorzystać zeznanie tego świadka jako dowód pośredni na sprawstwo D. K., biorąc pod uwagę, że pojazd ten w dniu 17 stycznia 2020 r. został zarejestrowany na monitoringu jako biorący udział w kradzieży z włamaniem. Został on zaś zabezpieczony w dniu 20 stycznia 2020 r. w K., a w jego wnętrzu znaleziono ślady zapachowe oskarżonego Ł. S.. Wedle oskarżonego D. K. panowie znali się tylko z widzenia. Natomiast analiza połączeń telefonicznych z aparatu oskarżonego Ł. S. wykazała utrzymywanie kontaktów z numerem zarejestrowanym na brata D. K. – D. K. (1), który z

kolei miałyby pracować w firmie (...). S. zajmująca się zakładaniem fotowoltaiki na terenie Niemiec. Do zeznań K. G. natomiast Sąd II instancji odniesie się przy ocenie zarzutów odwoławczych obrońcy oskarżonego Ł. S.. W tym miejscu jedynie warto zaznaczyć, iż relacja K. G. odnośnie przebiegu zakupu F. (...) w Z. była niewiarygodnie modyfikowana odnośnie tego czy ktoś mu przy tym towarzyszył i kim miała być ta osoba. Sąd Rejonowy zasadnie krytycznie podszedł do tej części zeznań świadka K. G., gdyż wyraźnie unikał on podania jakichkolwiek danych pomocnych do identyfikacji tej osoby. Nie można wykluczyć, że nastąpiło to z tych samych przyczyn co nieumiejętność rozpoznania oskarżonego D. K. przez świadka K. C..

Mając wszystko powyższe na uwadze należało uznać, iż w zgłoszonym zarzucie nie przedstawiono żadnych przekonujących argumentów czy dowodów na potwierdzenie tezy jakoby Sąd Rejonowy naruszył reguły postępowania karnego orzekając w oparciu o zebrane poszlaki. Stanowisko skarżącego było kontynuacją przyjętej linii obrony i negowania niekorzystnych dla oskarżonego okoliczności wynikających z analizy zebranych w sprawie dowodów. Nie przekonało ono jednak Sądu Okręgowego, gdyż było wynikiem jednostronnej i wybiórczej oceny materiału dowodowego. Sąd Rejonowy dokonał rzetelnej rekapitulacji całości ustalonych faktów pośrednich, a w oparciu o jej wyniki racjonalnie wykazał, że całościowa ocena inkryminowanych zdarzeń może prowadzić tylko i wyłącznie do jednego wniosku, tj. uznania, że oskarżony D. K. czynnie, wraz z innymi osobami uczestniczył

<p>w dokonanych trzech kradzieżach z włamaniem do stacji benzynowych w dniach 17 i 20 stycznia 2020 r. Wyprowadzenie innego wniosku, w oparciu o zasady logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego, nie było bowiem możliwe.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów opisanych w pkt 4-6 wyroku.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek był niezasadny wobec stwierdzenia bezzasadności podniesionego zarzutu. Postępowanie dowodowe przed Sądem I instancji było przeprowadzone w sposób możliwie pełny, wszystkie dowody były przedmiotem oceny, a Sąd wartościując dowody zachował pełen obiektywizm i uwzględnił wszystkie okoliczności mające wpływ na tę ocenę. Odzwierciedleniem toku rozumowania organu orzekającego jest uzasadnienie wyroku, które odpowiada wymogom procesowym art. 424 kpk, zarówno w zakresie przedstawionej oceny dowodów, jak i poczynionych na tej podstawie ustaleń faktycznych.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.2.</p>	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego D. K. – adw. K. W.:</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny</p>

	<p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 167 kpk w zw. z art. 366 § 1 kpk poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z przesłuchania osób, na które zarejestrowane zostały numery telefonów zatrzymanych u M. W. tempore criminis, podczas gdy dowód ten może mieć istotne znaczenie dla ustalenia sprawstwa oskarżonego.</p>	# niezasadny
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut nie zasługiwał na uwzględnienie. Sąd I instancji rozważał powołanie dowodu z przesłuchania osób, na które zarejestrowane zostały numery telefonów zatrzymanych u M. W., słusznie jednak uznał, że byłoby to niecelowe, skoro w postępowaniu przygotowawczym ustalono, że karty SIM pracujące w telefonie wyżej wymienionego zostały zarejestrowane na osoby o nieistniejących numerach PESEL. Policyjna analiza danych telekomunikacyjnych z telefonu zatrzymanego u M. W. oraz telefonu ujawnionego w K. doprowadziła do wniosku, że użytkownicy obu tych urządzeń korzystają z kart SIM zarejestrowanych na tą samą osobę albo z obu telefonów korzystał M. W. (k. 377-378). Zgłoszone czynności dowodowe zatem, wbrew stanowisku apelującego, nie pozwoliłyby na uzyskanie danych, które mogły by być przydatne dla oceny odpowiedzialności karnej D. K.. Wykonany kamuflaż przy rejestracji uniemożliwił ustalenie osób, które faktycznie tej czynności dokonały. W kompetencji organów ścigania leżało natomiast drążenie sprawy udziału innych,</p>		

<p>nieustalonych osób w kradzieżach z włamaniem do stacji benzynowych w dniach 17 i 20 stycznia 2020 i ewentualne wykorzystanie w tym celu uzyskanych danych telekomunikacyjnych. Kwestia ta pozostaje jednak poza przedmiotem rozpoznania niniejszej sprawy karnej.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Z pkt II - O przeprowadzenie dowodu z przesłuchania osób, na których dane osobowe zostały zarejestrowane nr telefonów zatrzymanych u M. W.</p> <p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów opisanych w pkt 4-6 wyroku.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wnioski nie zasługiwały na uwzględnienie wobec nie wykazania w instancji odwoławczej aby postępowanie dowodowe wymagało uzupełnienia w proponowany przez apelującego sposób. Obrona pomijała ustalenie, że rejestracja kart SIM wykorzystywanych w telefonie zatrzymanym u M. W. (pasierb oskarżonego D. K.) nastąpiła na fikcyjne osoby.</p> <p>Brak inicjatywy dowodowej w omawianym zakresie pozostawał bez wpływu na zasadność ustaleń w zakresie sprawstwa D. K. w zakresie przypisanego mu udziału w trzech kradzieżach z włamaniem.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	

<p>3.3.</p>	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego D. K. – adw. K. W.:</p> <p>Rażąca niewspółmierność kary orzeczonej w pkt 7 wyroku, która przejawia się w uznaniu oskarżonego za winnego czynu opisanego w pkt 7, z takim tylko ustaleniem, że sprawca działał z zamiarem bezpośrednim i wymierzenie mu grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 20 zł każda z nich, podczas gdy należy uznać, że wymierzona kara jest zbyt surowa mając na względzie niewielką ilość znalezionej w mieszkaniu oskarżonego środka odurzającego.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Przypomnienia w tym miejscu wymaga, że rażąca niewspółmierność kary zachodzi wówczas „gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy – gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą” (vide: wyrok SN z 11 kwietnia 1985r. V KRN 178/85, OSNKW 1985/7-8/60). Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę ocen co do jej wymiaru, ale różnice tak zasadniczej natury, że karę dotychczas wymierzoną nazwać można by niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (vide: wyrok SN z 2 lutego 1995 r., II KRN 198/94, OSNKW 1995/5-6/33).</p> <p>Po przeanalizowaniu okoliczności kontrolowanej sprawy i uwzględnieniu danych</p>		

osobopoznawczych o oskarżonym, Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że orzeczona wobec niego kara grzywny była celowa, oczekiwana i sprawiedliwa. Trzeba było bowiem zaakceptować przedstawione przez Sąd Rejonowy przesłanki jakimi kierował się przy wyborze rodzaju i wysokości kary. Kara 50 stawek dziennych grzywny jest adekwatna do czynu D. K., a przy tym zindywidualizowana wobec osoby sprawcy. Oskarżony nie był dotąd karany za przestępstwa narkotykowe, choć niestety 5 – krotnie odpowiadał karnie za inne, umyślne występki. Zasadnie Sąd Rejonowy zwrócił uwagę na rodzaj posiadanych środków psychotropowych (twardy narkotyk w postaci metamfetaminy). Natomiast niewielka jego ilość (1,73 g) zdecydowała o przyjęciu łagodniejszej kwalifikacji prawnej z art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, który przewiduje alternatywne zagrożenie karą grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku. Sąd I instancji dobrze zatem wyważył wszystkie okoliczności obciążające i łagodzące. A kara 50 stawek dziennych grzywny za czyn z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oscyluje i tak w dolnych granicach ustawowego zagrożenia. Proponowana w apelacji zmiana poprzez obniżenie kary do 10 stawek dziennych grzywny czyli ustawowego minimum nie zasługiwała na akceptację ze strony Sądu Okręgowego. obrońca nie przedstawił żadnych przekonujących argumentów na poparcie tezy, że czyn oskarżonego był w tak niewielkim stopniu społecznie szkodliwy, że zasługiwał na minimalną karę i wyraźne złagodzenie. Już sam rodzaj

<p>posiadanego narkotyku nakazywał większą dolegliwość dla posiadacza, którym był D. K.. Wysokość stawki dziennej nie była przez apelującego zaskarżona i Sąd odwoławczy z urzędu nie znalazł podstaw do ingerencji w tą część rozstrzygnięcia o karze.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu za czyn opisany w pkt 7 wyroku kary grzywny w wysokości 10 stawek dziennych po 20 zł każda.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do obniżenia wymiaru kary, gdyż ta orzeczona w zaskarżonym wyroku nie razi surowością, a przeciwnie trafnie odzwierciedla winę oskarżonego, szkodliwość społeczną jego zachowania, oddając właściwie społeczny sprzeciw dla sprawcy tej kategorii przestępstw.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.4.</p>	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego Ł. S. – adw. A. O.:</p> <p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób dowolny, polegający na fragmentarycznym i nieuwzględniającym zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego ustaleniem, że oskarżony dopuścił się przestępstwa kradzieży</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

z włamaniem do stacji paliw J. w Ś. w dniu 17 stycznia 2020 r., pomimo iż:

a) brak jest bezpośrednich dowodów sprawstwa popełnienia przestępstwa kradzieży z włamaniem przez Ł. S., a jedyną okolicznością jaką z analizy dowodów poczynionej przez Sąd można ustalić jest podejrzenie przebywania przez niego w samochodzie użytym do kradzieży;

b) opinia osmologiczna sporządzona w niniejszej sprawie została przeprowadzona z naruszeniem procedur związanych między innymi z doborem próbek uzupełniających, co prowadzi do braku rzetelności i wiarygodności wniosków opinii, w sytuacji gdy ta jest jedynym dowodem sprawstwa i winy oskarżonego;

c) uznanie, iż samochód F. (...) był używany przez Ł. S., podczas gdy ten faktycznie przekazał pracownikom środki na jego zakup, by Ci mogli dojeżdżać do pracy, a następnie jedynie odebrał porzucony samochód, który podobnie, jak klucze do biura spółki w miejscowości K. były następnie pracownikom wielokrotnie udostępniane;

d) zeznania K. N. złożone przed Sądem w toku rozprawy przekonują, iż oskarżony każdej nocy w tym szczególnie w okresie stycznia 2020 r. pozostawał wraz z nią i małoletnim dzieckiem w domu, co dowodzi, iż oskarżony nie mógł dopuścić się kradzieży w nocy 17 stycznia 2020 r.;

e) nieprawdziwe okazały się zeznania D. B., które ten sam sprostował w toku rozprawy, wskazując że oskarżony nie kontaktował się z nim w sprawie pojazdu marki F. (...)

	<p>zaparkowanego w K. w okresie popełnienia zarzucanych aktem oskarżenia czynów, co potwierdzają także oględziny telefonu D. B., a co wyklucza, by Ł. S. miał wiedzę na temat użytkowników pojazdu w okresie dokonywania kradzieży na stacji J. w Ś.;</p> <p>f) oskarżony nie miał motywu, by dokonywać kradzieży w włamaniem albowiem prowadził prężnie działającą spółkę zajmującą się montażem paneli fotowoltaicznych, z której to działalności uzyskiwał dochód wielokrotnie przekraczający wartość dokonanych kradzieży, a nadto sam oskarżony koncentrował się na opiece nad nowo narodzonym dzieckiem, co wyklucza możliwość i zasadność dokonywania przez niego kradzieży,</p> <p>- a suma powyższych ustaleń prowadzi do wniosku, iż oskarżony nie dopuścił się przestępstwa kradzieży z włamaniem do stacji paliw J. w Ś. w dniu 17 stycznia 2020 r.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut nie został pozytywnie zweryfikowany przez Sąd odwoławczy. Proces prowadzony przeciwko oskarżonemu Ł. S. podobnie jak w przypadku oskarżonego D. K. miał charakter poszlakowy. Zatem wszelkie rozważania teoretyczne poczynione w tym temacie powyżej, w tabeli 3.1. zachowują aktualność również w sprawie oskarżonego Ł. S.. O tym, że Sąd I instancji bardzo rzetelnie prowadził postępowanie dowodowe i następnie równie skrupulatnie oceniał wartość</p>		

poszczególnych dowodów świadczy orzeczenie uniewinniające Ł. S. od popełnienia dwóch z trzech zarzucanych mu kradzieży z włamaniem, właśnie z uwagi na brak nierozzerwalnego łańcucha dowodów pośrednich, wskazujących na jego sprawstwo. Natomiast odmienne rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w postaci ustalenia udziału tego podsądnego w zdarzeniu z dnia 17 stycznia 2020 r. zapadło na podstawie dowodów, które niezasadnie i nieskutecznie apelujący poddaje w wątpliwość. Sąd Okręgowy wbrew twierdzeniom apelującego uznał zatem, że Sąd I instancji dokonując oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego nie przekroczył granic swobodnej oceny, postępując zgodnie z art. 7 kpk oraz stosownie do art. 410 kpk, orzekając wziął pod uwagę całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd ten przedstawił szczegółową i całościową analizę dowodową i następnie na jej podstawie dokonał bezbłędnych ustaleń faktycznych. Zachował przy tym chronologię zdarzeń i wykorzystał wszystkie ujawnione elementy faktyczne, pomocne dla wyciągnięcia właściwych wniosków co do rodzaju i zakresu odpowiedzialności karnej oskarżonego Ł. S.. Odmienne wskazania apelującego nie przekonały Sądu II instancji, gdyż w odróżnieniu od pełnych działań organu orzekającego wydającego zaskarżony wyrok, nie były one obiektywne ani kompleksowe, nie obejmowały okoliczności i dowodów niekorzystnych dla podsądnego. Taka wybiórcza analiza dowodowa ze strony obrony nie mogła zatem zaowocować

prawidłowymi wynikami w zakresie odtworzenia stanu faktycznego. Poza przedmiotem kontrolowanej sprawy pozostały zaś wskazania apelującego na temat ewentualnych innych osób biorących udział w popełnionych kradzieżach z włamaniem do stacji benzynowych w Ś. i we L. jest to materia zastrzeżona dla organów ścigania, pozostająca bez wpływu na zakres odpowiedzialności poddanego pod osąd oskarżonego Ł. S..

Natomiast odnosząc się do konkretnych zakwestionowanych dowodów, w pierwszym rzędzie Sąd II instancji nie podzielił krytyki skarżącego wyrok skazujący Ł. S. za występki z art. 279 § 1 kk odnośnie wartości dowodu w postaci opinii osmologicznej. Sąd Rejonowy bardzo wnikliwie ocenił jej jakość i przydatność w czynieniu ustaleń faktycznych, o czym najlepiej przekonuje prezentacja i ocena tego dowodu w pisemnym uzasadnieniu Sądu Rejonowego w Lesznie. Były to niewątpliwie celowe zabiegi ze względu na specyfikę dowodu z badań osmologicznych oraz pewne obarczenie wyników błędem z uwagi na użycie do badań zwierząt, szkolonych psów policyjnych. W tym przypadku, mimo zastrzeżeń ze strony obrońcy, nie stwierdzono żadnych takich uchybień w pracy biegłego, które poddawałyby w wątpliwość wyniki badania śladów zapachowych z kabiny pojazdu F. (...) użytego do dokonania kradzieży z włamaniem na stacje benzynową w Ś. w dniu 17 stycznia 2020 r. Autor opinii – biegły z Laboratorium Kryminalistycznego KWP B. specjalista sekcji chemii i biegły ze specjalności badania osmologiczne, wcześniej przewodnik psów osmologicznych, wykazał się ogromną wiedzą

specjalistyczną i doświadczeniem zawodowym. Podczas przesłuchania w drodze wideokonferencji, na dwóch terminach rozpraw, wyczerpująco odpowiadał na wszystkie pytania i omawiał nurtujące w tej sprawie zagadnienia. Biegły powołał się przy tym na przyznany certyfikat centralnego laboratorium kryminalistycznego dla pracowni, w ramach której opiniował. Certyfikat ten potwierdza spełnienie wymogów jakie spełnia ta placówka opiniująca, w tym aktualizowane atesty dla psów wykorzystywanych do badań osmologicznych. Również procedura badań, co podkreślał biegły, odbyła się zgodnie z metodyką badań. W opinii pisemnej z dnia 13 marca 2020 r. na str. 4 wskazano, że obowiązywała procedura badawcza pod tytułem „Identyfikacja osmologiczna” o podanym dokładnie numerze identyfikacyjnym, wydanie IV z dnia 29 stycznia 2014 r. Biegły K. L. podał szczegółowo gdzie, w jakim środowisku oraz w jaki sposób zbiera materiał uzupełniający i kontrolny, zaznaczając, że nie odnotowywano od jakich konkretnie osób brał próbki do wykonania tej opinii. Zdaniem Sądu Okręgowego ten element opinii nie podważał jej wartości dowodowej, skoro biegły grupowo określił od kogo pobierał próbki zapachowe. Obrońca poddając w wątpliwość prawidłowość pracy biegłego, do apelacji załączył fragment opracowania na temat śladów osmologicznych i zasad doboru materiału uzupełniającego autorstwa R. B.. Jak można się było zorientować po wstępnym zapoznaniu się, jest to praca dydaktyczna w celach szkolenia policjantów prewencji, napisana w roku 2011 (k.1058-1062). W

ocenie Sądu Okręgowego podane w tym materiale warunki doboru osób, od których uzyskiwany ma być materiał zapachowy do badań nie mają jednak żadnego dowodowego przełożenia na realia niniejszej sprawy, gdzie jak wyżej wspomniano, laboratorium opiniuje wedle metodyki opracowanej dla tej placówki. Obrona nie wykazała natomiast aby opinia uchybiała regułom ją obowiązującym. Fragmenty materiałów dydaktycznych dla szkoleń policjantów miały zatem jedynie charakter poglądowy, a dla biegłego z zakresu badań osmologicznych te opisane standardy nie były wiążące. Warto nadto zwrócić uwagę, że obrońca oskarżonego Ł. S. już podczas postępowania rozpoznawczego przed Sądem I instancji przedstawił opracowanie na temat analizy ekspertyzy osmologicznej, ze wskazaniem na wyselekcjonowane pochodzenie materiału uzupełniającego (np. określone podobieństwo z osobą podejrzaną tj. ta sama płeć, ta sama grupa zawodowa i etniczna, podobny wiek). Ten artykuł nie miał jednak takiego znaczenia poznawczego jakiego oczekiwałby skarżący. Należy bowiem zwrócić uwagę, że było to opracowanie studenta V roku prawa na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Kardynała Wyszyńskiego w Warszawie, odwołujące się do Metodyki Badań Osmologicznych wydanej jako wytyczne w roku 2013. Nie obowiązywały one jednak w placówce opiniującej z KWP w B.. Zatem te materiały oraz fragment opracowania załączony do apelacji nie wniosły żadnych takich wiadomości, które poddawałyby w wątpliwość prawidłowość przygotowań do

badania prowadzonych przez biegłego K. L.. Niezasadne okazały się też uwagi apelującego odnośnie różnic w wielkości tamponów ze śladem zapachowym dowodowym i tamponami z próbkami uzupełniającymi użytymi do przedmiotowych badań. Biegły K. L. na rozprawie wskazał, że zaszła konieczność cięcia materiałów na mniejsze aby uzyskać więcej próbek. I nie było tak, że próbki uzupełniające były większe. Biegły podał, że zarówno materiał kontrolny, jak i uzupełniający były cięte na pół, tak aby budować szereg selekcyjny z tamponów tej samej wielkości (k.976). Sąd odwoławczy nie miał też zastrzeżeń do podniesionej przez apelującego do wydanej opinii osmologicznej kwestii losowego doboru sekwencji. Biegły również w tym temacie zajął merytoryczne stanowisko, zaznaczając, że celem prób kontrolnych jest aby uzyskać pozytywne wskazania psów, co motywuje je do dalszej pracy. Co ważne, biegły wskazał, że pies osmologiczny nigdy nie wie czy w szeregu selekcyjnym znajduje się odpowiednik zapachu, który został zawężony. Podsumowując Sąd odwoławczy nie podzielił zgłoszonych w apelacji uchybień proceduralnych po stronie Sądu Rejonowego w zakresie oceny tego dowodu. Opinia biegłego K. L. jak trafnie przyjął Sąd I instancji, była jasna, pełna, rzetelna, wbrew stanowisku apelującego nie zawierała żadnych nieprawidłowości w sposobie i organizacji badań. Ponadto apelujący nie przekonał Sądu Okręgowego swoją argumentacją, aby do prawidłowego rozpoznania sprawy oskarżonego Ł. S. konieczne było powołanie nowej opinii innego biegłego z zakresu badań osmologicznych. Warunki

procesowe dla powołania kolejnej opinii w sprawie określone są bowiem w art. 201 kpk i w tej sprawie nie zostały spełnione. Tytułem przypomnienia: „Opinia jest niepełna, jeżeli nie udziela odpowiedzi na wszystkie postawione biegłemu pytania, na które zgodnie z zakresem posiadanych wiadomości specjalnych i udostępnionych materiałów dowodowych, może oraz powinien udzielić odpowiedzi lub jeżeli nie uwzględnia wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia konkretnej kwestii okoliczności, albo też nie zawiera uzasadnienia wyrażonych w niej ocen oraz poglądów. Opinia jest niejasna, jeżeli jej sformułowanie nie pozwala na zrozumienie wyrażonych w niej ocen i poglądów, a także sposobu dochodzenia do nich albo jeżeli zawiera wewnętrzne sprzeczności, posługuje się nielogicznymi argumentami. Sprzeczność w samej opinii zachodzi wówczas, gdy co do tych samych, istotnych okoliczności, dokonane zostały odmienne ustalenia, odmienne oceny albo też z przeprowadzonych takich samych czynności sformułowane zostały odmienne wnioski: (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 9 października 2019 r., II AKa 148/19, LEX nr 2750301, KZS 2019/12/65). Żadne z tych podważających wartość opinii powołanego do sprawy biegłego cech w toku kontroli instancyjnej nie potwierdziły się. Zastrzeżenia obrońcy miały charakter czysto polemiczny, jednostronny, a przez to niemiarodajny. W orzecznictwie funkcjonuje ugruntowane stanowisko, że jeżeli wnioski opinii nie odpowiadają oczekiwaniom jednej ze stron procesowych, to nie stanowi to ustawowej przesłanki dopuszczenia opinii nowej lub

uzupełniającej (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 20 września 2019 r., II AKa 99/19, LEX nr 3057934).

Wszystko to prowadzi do wniosku, że Sąd Rejonowy miał pełne podstawy aby wykorzystać w procesie wynik opinii osmologicznej, wskazujący na to, że oskarżony Ł. S. był w samochodzie F. (...) użytym do kradzieży z włamaniem na stację benzynową w dniu 17 stycznia 2020 r. Dowód ten należało oczywiście zestawić z zeznaniami D. B., które w pierwotnym brzmieniu, jak słusznie uznał Sąd Rejonowy zasługiwały na uwzględnienie jako szczerze i wcześniej nieprzygotowane pod wersję prezentowaną przez oskarżonego Ł. S.. Pojazd był zatem w K. 16 stycznia 2020 r., a oskarżony S. opowiadał o nim współnikowi D. B.. Zmiana zeznań, konfrontacja z Ł. S. nie dawały uzasadnionych powodów aby za logiczną i spójną uznawać wersje, które powstały później. Wszystko to prawidłowo, zgodnie z regułami z art. 7 kpk ocenił już Sąd I instancji. Podobna sytuacja zachodzi z zeznaniami świadka K. G., który w odbiegający od oskarżonego Ł. S. sposób podał źródła pochodzenia środków pieniężnych na zakup tego pojazdu. Dowód ten również Sąd Rejonowy bardzo dokładnie przeanalizował, poddając bezbłędnej weryfikacji z innymi dowodami zebranymi na okoliczności zakupu i używania tego auta po jego zbyciu przez K. C.. Przypomnieć zaś trzeba, że przy zakupie tego auta we wrześniu 2019 r. był też oskarżony D. K., z którym znajomość neguje Ł. S.. Warto jeszcze wrócić do zeznań D. B., który potwierdził swoją znajomość z D. K. oraz, co bardzo istotne wskazał na dysponowanie przez oskarżonego

Ł. S. kluczami od budynków na posesji w K.. Apelujący celem osłabienia tych niekorzystnych dowodów w dużej mierze ograniczył się do prezentacji wersji zgodnej z treścią wyjaśnień swego mandanta. Twierdzenia o braku kontaktu oskarżonego z F. (...) od kilku miesięcy, próba wydłużenia czasu możliwego utrzymywania się jego zapachu w tym aucie, wskazywanie na dostępność dla innych osób wejścia na posesję gdzie ujawniono towary z włamania, odzież, torby, krótkofalówki, wszystko to stanowiło jedynie nieudane próby uniknięcia odpowiedzialności karnej przez Ł. S.. Na podkreślenie zaś zasługuje właśnie okoliczność, że Ł. S. miał klucze do posesji, w której mimo rejestracji działalności gospodarczej pod tym adresem, nie prowadził tam biura i nie przyjeżdżał w sprawach firmowych. Jest to kolejna obok śladu zapachowego w samochodzie użytym do włamania z dnia 17 stycznia 2020 r poszlaka wskazująca na związek oskarżonego z tym miejscem i wykorzystania go dla celów przestępczych.

Sąd Okręgowy nie znalazł też podstaw by podważyć zasadność oceny zeznań konkubiny oskarżonego Ł. S. K. N.. Sąd Rejonowy całkowicie słusznie postąpił opierając się na zeznaniach tego świadka złożonych w postępowaniu przygotowawczym. Oczywiście o wyborze pierwszych zeznań świadka, a nie późniejszych zdecydował nie moment ich złożenia, gdyż w polskiej procedurze karnej nie ma podziału na dowody osobowe „gorsze” i „lepsze” lecz ich treść. Ta nie pozostawiała wątpliwości, że gdy świadek zeznawała w dniu 23 stycznia 2020 r. „na gorąco” podawała prawdziwe informacje na temat jej

relacji z Ł. S., nie potwierdzając tym samym alibi jakie przedstawił on na noc gdy dokonane zostało przestępstwo. Próba wycofania się z tego podjęta podczas przesłuchania K. N. przed sądem nie przyniosła oczekiwanego rezultatu. Sąd Rejonowy zasadnie wskazał na słabe punkty zmienionych zeznań i brak logicznego wyjaśnienia dla złożenia wpierw odmiennych oświadczeń co do wspólnego spędzania czasu i zamieszkiwania w okresie gdy doszło do włamań. Gdyby zatem faktycznie oskarżony Ł. S. cały czas w tamtym okresie mieszkał z konkubiną i dzieckiem to niezależnie od tego o jaką datę by chodziło świadek w ten sposób by podała. Tymczasem skoro świadek stwierdziła w postępowaniu przygotowawczym, sześć dni po inkryminowanym czynie, że nie wie co oskarżony robi i gdzie przebywa, to przesłuchujący nie musiał i nie pytał o konkretne dni, w jakich miały miejsce kradzieże na stacje benzynowe. Aktualne relacje konkubenckie są jak najbardziej pozytywne, co również skłania do refleksji, że świadek nie chce zaszkodzić oskarżonemu, ojcu jego dziecka, z którym teraz razem żyje.

Zawarty w apelacji wniosek dowodowy o uzupełniające przesłuchanie świadka K. N. jest wręcz zaskakujący, skoro obrona miała możliwość dokładnego wypytywania świadka podczas przesłuchania jakie odbywało się przed Sądem Rejonowym w Lesznie w dniu 16 kwietnia 2021 r. Od tego momentu nie pojawiły się też nowe okoliczności, nieznane przed Sądem I instancji, które wymagałyby uzupełniającego prowadzenia dowodu z przesłuchania świadka K. N.. Żadnych takich okoliczności nie

wykazał autor apelacji, a jego postulat dowodowy dotyczy w rzeczy samej oceny zeznań wyżej wskazanego świadka, a nie nowych faktów, które miałaby ona przedstawić w sprawie. W związku z powyższym i przy prekluzji dowodowej z art. 427 § 3 kpk Sąd odwoławczy nie uznał za możliwe i zasadne ponowne przesłuchanie świadka K. N. na etapie postępowania apelacyjnego.

Również ostatnia podniesiona przez skarżącego kwestia motywacji sprawy przestępstwa przeanalizowana w sposób podany przez Sąd Rejonowy nie poddawała w wątpliwość sprawstwa oskarżonego. To, że w grudniu 2019 r. firma oskarżonego uzyskiwała wysokie dochody nie wykluczało jego udziału w przestępstwie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w styczniu 2020 r. Jak zasadnie ustalił Sąd Rejonowy, w pierwszym miesiącu roku 2020 r. firma nie miała zleceń, co wynikało z wyjaśnień samego oskarżonego. Poza tym, należy pamiętać, że nie zawsze trudna sytuacja materialna jest motywem do popełnienia czynu zabronionego, może nią być po prostu chęć posiadania większej ilości dóbr materialnych. Wreszcie nie można wykluczyć, że korzyść majątkowa z kradzieży miała być przeznaczona dla innych osób, czego cel działania dla przestępstwa przeciwko mieniu absolutnie nie wyklucza.

Mając wszystko powyższe na uwadze Sąd Okręgowy stwierdził, że zarzut apelacyjny miał charakter polemiczny z dokonaną przez Sąd Rejonowy oceną zebranego w sprawie materiału dowodowego. Próby podważenia wartości dowodowej dowodów

niekorzystnych dla oskarżonego zakończyły się niepowodzeniem.	
Wniosek	
Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Wniosek o uniewinnienie nie zasługiwał na uwzględnienie wobec niezasadności zarzutu opierającego się na niewłaściwej, jednostronnej opinii apelującego, co do oceny wartości dowodowej nie przyznającego się do czynu wyjaśnień oskarżonego Ł. S.. obrońca bazując na wyjaśnieniach tego podsądnego i dowodach w częściach zgodnych z nimi, całkowicie abstrahował od koniecznych do uwzględnienia okoliczności dla niego niekorzystnych, które łącznie przebadane, tworzyły spójną i logiczną całość. Apelujący na podstawie tylko korzystnych dla oskarżonego materiałów dowodowych budował tezy, które nie odpowiadały regułom procesowym z art. 7 kpk. Skarżący nie wykazał przy tym aby doszło do naruszenia reguły procesowej z art. 410 kpk.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.12.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu I instancji utrzymano w mocy w całości.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Powodem utrzymania wyroku w mocy jest całkowita niezasadność zarzutów apelacji obrońców oskarżonych Ł. S. oraz D. K., jak też brak podstaw wskazanych w art. 439, 440 i 455 kpk, uzasadniających zmianę lub uchylenie wyroku poza granicami zarzutów i wniosków apelacji. Kary wymierzone oskarżonym z art. 279 § 1 kk (wobec Ł. S. za 1 czyn, a wobec D. K. za ciąg 3 czynów) nie rażą surowością, wręcz należą do bardzo łagodnych, zwłaszcza biorąc pod uwagę sposób dokonania czynów, spowodowane straty materialne i dotychczasową karalność obu oskarżonych. Z racji kierunku wniesionych apelacji dalsze rozważania na temat wątpliwości co do ich współmierności nie miały racjonalnego uzasadnienia.	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
--	--

0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
--------------------------------	-------------------------

2.

Zgodnie z art. 636 § 1 kpk w razie nieuwzględnienia środka odwoławczego wniesionego przez oskarżonego ma on obowiązek ponieść koszty procesu. Koszty te zgodnie z art. 616 § 1 kpk obejmują: koszty sądowe, na które składają się wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania oraz opłaty. Zgodnie zaś z art. 636 § 2 kpk, w razie nieuwzględnienia środków odwoławczych wniesionych przez co najmniej dwa uprawnione podmioty, stosuje się odpowiednio art. 633 kpk. W takim wypadku koszty procesu przypadające m.in. od oskarżonych i oskarżycieli, sąd zasądza od każdego z nich według zasad słuszności, mając w szczególności na względzie koszty związane ze sprawą każdego z nich.

W związku z tym zasądzono od każdego z oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa zwrot połowy kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w kwocie po 10 zł, tj. 1/2 część ryczałtu za doręczenie wezwań i innych pism, co wynika z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. z 2013, poz. 663 ze zm.). A na podstawie art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 3 i 4 oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych – tj. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) wymierzono każdemu z oskarżonych opłatę za II instancję: Ł. S. w kwocie 180 zł, D. K. w kwocie 280 zł. Przy czym opłata dla oskarżonego K. została nieprawidłowo obliczona. Faktycznie powinna ona wynosić łącznie 400 zł jak za I instancję. W związku z tym zostanie to naprawione przez Sąd Okręgowy w trybie art. 16 ust. 2 w/wym ustawy. Sąd odwoławczy nie dopatrył się żadnych okoliczności, które przemawiałyby za zwolnieniem oskarżonych od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych, tj. stwierdził brak przesłanek z art. 624 § 1 kpk. Oskarżeni mają co prawda w bliskiej perspektywie odbycie kar pozbawienia wolności wynikających z zaskarżonego wyroku ale od prawie dwóch lat od uchylecia tymczasowego aresztowania przebywają na wolności i od tego czasu mieli możliwość zarobkowania.

7. PODPIS

Hanna Bartkowiak